

Η λεηλασία της Ιστορίας μας - Οι «300»

Της ΜΑΡΙΑΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ - ΠΟΘΟΥ*

Ο μέγας διανοητής George Steiner είχε πει πως «ο ελληνικός μύθος, όσο κανέναν άλλος στον κόσμο, κυριάρχησε στη δυτική αντίληψη, στη δυτική φιλοσοφία, στη διαμόρφωση της δυτικής πολιτικής σκέψης». Και επισφραγίζει ακόμα ότι: «Επιστροφή στον ελληνικό μύθο σημαίνει επιστροφή στις ρίζες μας, είναι ο επαναπατρισμός του πνεύματος». Έτσι, ο ελληνικός μύθος, στο πέρασμα των αιώνων, έγινε κτήμα κοινό ολόκληρης της οικουμένης και αυτό ήταν μια πνευματική προσφορά που επέστρεφε στον εαυτό της. Όμως, πώς μπορούν να γίνουν «κτήμα κοινό» και οι ιστορικοί μας αγώνες;

Είδα την ταινία «Οι 300 του Λεωνίδα» και έφριξα. Ένα έργο που λεηλατεί την Ιστορία μας. Λεηλατεί την έννοια του ιερού που αιώνες κείται στη συλλογική μνήμη του τόπου μας. Παραποιεί και διαστρέφει τα ιστορικά γεγονότα, κακοποιεί τη συλλογική συνείδηση του γένους που διαμόρφωσε το πρόσωπό μας.

Τερατογενή όντα οι ιερείς στο Μαντείο της Σπάρτης, που έλκεισαν αποκρουστικά τη μάγισσα (τέρεια). Η βασίλισσα Γοργώ, γυναίκα του Λεωνίδα, ξεπούλησε το κορμί της την ίδια νύχτα που ο Λεωνίδας έπαιρνε την απόφασή να πεθάνουν στις Θερμοπύλες. (Οι Σπαρτιάτισσες είχαν

μια ελευθερία στον τομέα αυτό, όμως ποτέ δεν ξεπουλιόντουσαν, ήταν περήφανες).

Ο Λεωνίδας έφυγε από τη Σπάρτη με τους τριακόσιους του χωρίς εντολή της Συγκλήτου – της Απέλλας, αν ήταν ποτέ δυνατόν αυτό για τη Σπάρτη. (Απλά, λόγω των Καρνείων, καθυστέρησαν να στείλουν στρατό).

Κι ύστερα τα αγήματα των ελληνικών πόλεων που πολεμούσαν με τον Λεωνίδα, δεν αποχώρησαν οικειοθελώς από την τελική μάχη του θανάτου. Ο Λεωνίδας επέμενε να φύγουν «ίνα μη απόλλυντο». Και έμειναν μόνο οι 700 Θεσπείς. Κι άλλα, κι άλλα αμέτρητα, που παραποιούν και κακοποιούν όλες τις πτυχές της Ιστορίας. Υπήρχαν μόνο κάποιοι ψηφιακοί εντυπωσιασμοί, όπως το νέφος από τα βέλη των Περσών ή όπως οι τεχνητοί διασκελισμοί του Λεωνίδα σε κάπι αγριόβραχους που με τίποτα δεν θύμιζαν Ελλάδα. Εντυπωσιασμοί. Ζούμε την εποχή των εντυπώσεων, αγνοώντας την ουσία.

Και ρωτώ: Δεν θα υπάρξει καμιά επίσημη διαμαρτυρία; Από πότε οι Ιστορίες των λαών έγιναν αδέσποτες; Είναι κάποιες δεκαετίες τώρα που γίνεται αυτό. Ήταν η ταινία της Τροίας, η ταινία για τον Μέγα Αλέξανδρο, με τη θηλυπρέπεια να κυριαρχεί. Είναι τώρα οι 300 (ευτυχώς εδώ θηλυπρέπης είναι ο άτυχος ο Σέρξης – όμως πρέπει να πούμε ότι η αυτοκρατορία των Αχαιμενιδών είχε μεγάλο πολιτισμό που αξίζει τον σεβασμό.

Ήταν αποκρουστικά εκείνα τα τερατόμορφα όντα που αποτελούσαν τον στρατό του Ξέρξη, η γελοιοποίηση της Ιστορίας). Όμως, σίγουρα ζούμε ένα τόσο επικίνδυνα εκρηκτικό παρόν που προφανώς δεν υπάρχει χρόνος να ασχοληθούν οι αρμόδιοι με το θέμα αυτό. Ποτέ δεν υπήρχε χρόνος να ασχοληθούν με τα ουσιώδη.

Αλλά ας έχουν υπόψη τους ότι και η Ιστορία εκδικείται, ο λόγος του Σαλαμινομάχου Αισχύλου: «τούτη γαρ η γη ξύμμαχος κείνοις πέλει» είναι εδώ. Που σημαίνει η γη είναι ζωντανή και η Ιστορία ενός λαού είναι ζωντανή με την έννοια της συλλογικής μνήμης.

Και εγώ η ασήμαντη θέτω και τούτο το ερώτημα: Δεν υπάρχει «νομικός» φραγμός σε αυτή την επέλαση των νεοβαρβάρων; Σε λίγο θα βεβηλώσουν ίσως και το Σούλι και το Μεσολόγγι. Ποιος θα τους σταματήσει; Για να κάνουν ταινία ένα μυθιστόρημα ζπιούν την άδεια, υπογράφουν κάποιες εγγυήσεις σεβασμού. Την Ιστορία ενός λαού πώς την παίρνουν; Μήπως υπέγραψαν εγγυήσεις για το θρυλούμενο «κόμικς»; Και γιατί ο πολίτης αυτού του τόπου θα πρέπει να υφίσταται αυτή την ψυχική ταλαιπωρία της ευτέλειας κάθε φορά;

* Συγγραφέας, μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων. Το τελευταίο της βιβλίο «Το ξύλινο τείχος» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Κέδρος» και δίνει τη μάχη των Θερμοπυλών και τη ναυμαχία της Σαλαμίνας.

